

رضي بر فوج حيد وقر

للذين امنوا وعلى ربهم يتوكلون مطابقا لابي بكر سنة وللمذنبين كباثر الائم والفقوحتر
واذا ما غضبوا هم يغفرون موافقا لخال عمر والذين استجابوا لربهم واماوا الصلوة وامرهم
شكرا بينهم وما رزقناهم ينفقون مناسب لخال عثمان سنة الذب عن اصحابهم البغيهم ينصرون
وجزاء سبته سبته مثلها ملايم خال مرتضى سنة من عفا واصلح فاجر على الله مطابقا لخال
حسن سنة لمن اتصر بظلمه فاولئك ناعلهم من سبيل موافقا لخال حسن سنة التبريل
على الذين يظلمون الناس ويغفون في الارض غير الحق اولئك لهم عذاب اليم مناسب لخال نبي مية است
واين ارد مؤيد نغليته كيشركه من ترضع استنباط فان ارجعتو مينه موجه ابن
در سؤم عسوانة قال الشيخ شهاب الدين شهرد في اعلام الهدى اعلم ان ميزات النبوة العلم
وقد توارثه اصحابه واهل بيته وقد جيب عليك محبة الجميع فلا تكن مانا لالا احد الجهتين
الاخرى فان ذلك هو ولا ينزع منك هذا الميل حق تنازل باطنك شي من محبة الله ثم الخا
نح بيش من الهوى يكون عندك شغل شاغل بما اعطيت فنظر بصفا بصرتك وينكشف لك عما
ويغطي ما يتكرو من احد منهم فالاشتغال في لعصيته والخوض في امرهم شغل البطلين وقد خوس
الى البطالة وتجرؤ على الخالفات واركاب المناهي واتخذ واما رعو محبة جنه لم يحدوا نفوسهم
ان ذلك ينفعهم كلا حق ينفعهم على الجاد المستقيم فلا ينفع محبتهم بغير التقوى الصلوات اذا فات
والاوقات اذا ضاعت والذنوب اذا ارتكبت المحارم اذا استبيحت الخبيرات دعوا محبتهم وقال ايضا علم
ان اصحاب رسول الله مع نزاهة بواطنهم وطهارة قلوبهم كانوا اشرارا وكلت لهم نفوسهم وللمنوس ضفتا
نظير فقد كانت نفوسهم تظهر بصفة وقلوبهم منكورة لذلك فرجعوا الى حكم قلوبهم ويكرونا
كان من نفوسهم فانشغل البشر من انان نفوسهم لا ارباب نفوس علموا القلوب بما ادركوا فاضاها
قلوبهم وصارت صفات نفوسهم مذكورة عندهم بجملة النفسه فنوا ينصرفوا لنعوس على الظاهر
المشهور عندهم ووقفوا في ملبع وشبهه اوردتهم كل يورد ردهم كل مشرب وبي وانعم عليهم ضفا
قلوبهم ورجع كل واحد منهم الى الانصاف اذ عانها مما يجب لاعتراقه كان عندهم اليبر من صفات

بعض فضائل امير فاتح رياس ارضي

نفوسهم لان نفوسهم كانت محفوفة بانوار الفلوق بل انوار الله لكنا رباب لنفوس المنسلطة
 الامارة بالسوا القاهرة للقلوب المحرقة انوارها احد عندهم العداوة والبغضاء فان قلبك
 القبيح امسك عن التصرف في امورهم واجعل محبتك لكل سوا من غير ان ترجح محبة احد منهم على الآخر
 امسك الفضيل والغلو فانهم اكبر من ان تخوض فيه وان خامر باطنك فضل احد منهم على الآخر
 فاجعل ذلك من جملة اسرارك فما يلزمك اظهاره ولا يلزم ان يحب احد منهم اكثر من الآخر ويعتقد
 فضله اكثر من الآخر بل يلزمك محبة الجميع والاعتزاز بفضل الجميع بكفيتك في العقيدة السليمة ان
 يعتقد صحة خلافة ابي بكر وعمر وعثمان وحدهم ونصوتك في كل من رضى بعد ان رضى عن خلافة
 ميقاته مغلوبا في بكر بود فاصح ناصر الدين بطول الع كويدا لعباس مع منصبه قال العلي امير
 يدك لا يابعدك حتى يقول الناس بايع عم الرسول واوليائه فلا يختلف بينك ثمان الزبير غايه شجاعة
 سل السيف قال لا ارضى بخلافة ابي بكر و ابوسفيان رثيب مكة ودا سر بخاتمته قال رضيت بما بي
 عبد من ان تولى عليكم ثم وضاحب موافق كويدا بونكر كفتا فلو فكنست بخيركم وعلى قبكم ودين
 اذا بوبكر واثبه كند كه ابو بكر در روز ستم خلافة خطبه خواند وكفتا ان الذي ايتهم مني يكن
 حرا على ولايتكم لكن خفت الفتنه والاختلاف لكن ردنا مراد اليكم فولوا من ستم ومثل
 از غايشه واپسند كه عباس فاطمه پسر ابوبكر اماند وفداك وخير ستم ان بطلبند ابوبكر كفت
 من از پيغمبر شنيد سخن معاشر الانبياء لا نورى فتركناه صدق وديكر ميان ابوبكر وفاطمه سخن واقع نشد
 تا وفاة فاطمه على وراثت من كرد وخيز به ابوبكر نداد وبعبارت فون فاطمه بوجه مرد بعد
 كتر شد وهنوا او وبنوها شم با ابوبكر سينت نكرده بودند و همه را جمع كرد و ابوبكر را تنها
 بطلبيد عرض ان بو كه عمر حاضر نباشد چه شديت و معلوم داشت عمر با ابوبكر كفت منهار و
 ابوبكر شقاير فم على برخوانست بعد از حمد وثناء خدا كفتا فاعدتم عنغنا ان بنا بعلنا ككارا
 ولا نفاسه علينا بغير ساقه الله اليك ولكنا كنا نرى ان لنا في هذا الامر حقا فاستبدت تم علينا
 پس فرمايه خود بر سول الله ذكر فرمود و ابوبكر بگريست بعد از حمد وثناء خدا كفتا فاعدتم

لقراءة رسول الله صلى الله عليه وآله من قرأه من قرأه والله ما التوث في هذا الاموال التي كانت
 بيني وبينكم عن الخبر ولكن سمعت رسول الله يقول لا نورث ما تركناه صدقا انما باكل ان هذا
 المال وان الله لا اذع امر اصنعه رسول الله الا صنعه انتم ليس على كفت موعدا للبيعة العترة
 وبيبين در مسجد حاضر شدند و چون ابو بكر نماز بيبين گذاردند در علي خواست علي برخاست
 و فضيله ابو بكر ذكر فرمود و منوجه او شد و بيبين كرد و مردم منوجه علي شدند و بيبين كردند
 و لباب سخن انكه نادر مباحثه كيه بوكه اسعد در خلافة داشتند علي ملتفت نشد و ان زمان كه
 هيج قابل نماز بيبين رة قبول كرد و شيخ علاء الدوله كوند ولا بد علم باطن است و ذاتة علم ظاهرا
 و اقامة علم باطن و ظاهر و وضابطة حفظ سلسله باطن و خلافة حفظ سلسله ظاهر و علي بعد از
 نبوي و وارث و امام و وصي بود اما خلفه نبوي و بعد از عثمان خلفه هم شد و اكون كه فواتح سبعة هم
 اتمام پامت شروع خواهم كرد در شرح ابيان محكمه المياني و اول توضيح لغات خواهد بود و شيفه
 نكات نوح و معاني ترجمه ابيان بيبراده و نقصان و ابراهيمي بر طبقان و از حكايات حوادث
 و خفا حريف و مفصل و قصص خواهد شد با خضر بيان و احراز از تكرار لغات الزام شده چه هم
 ان از ترجمه ميتوان و استل الله توفيق انما الكتاب فانه منعم الصديق و ملهم الصواب في كسب
طبي و مدح علي بن الناس من جهته التمثال الكفاء ابوهم
 از ترو الامر حواء مفهوم نرفينا شاره است بتعين و تميز مغفد و ذهن سامع و حرف تعجب
 كه نزد شيبو لام و نزد مبرهنه و نزد خليل مجموع هنر و لام است شاره بجهته است با باطلاق
 در ضمن جميع افراد با بعضي معين با غير معين و اول و الام حفيضة و طبيقة كو نيد و ثانی و الام اسفراق و
 ثالث بالام عهد خارجي و ذابح و الام عهد هنري و ناس مردم و اصل او ناس بدليل انسان و هنر باری
 شريف محذوف شده و صاحب كشاف كو بدخندنها مع لام النريف كاللازم لا يكاد يتوالا انسان و بعضی توهم
 اند كه ناس بر فرد مشترك میان امن و جن هم معقول ميتواند بدل كرمه في صدق الناس من الحجة قال الناس و انما
 صاحب كشاف مرده در سنده وجه نموده ناس ناس است حفيضة اصبا و وجه تسميه جن اجناس معنی است

لازم

ولازم نیست که من در کرمه مذکوره بیان ناس باشد و بر تقدیر تسلیم میشوند بود که ناس محقق
 ناسی باشد مانند بوم بدیع الداع و بعضی گفته اند وجه نسبت ناس این است و بعضی گفته اند
 نسبت است ادم و حوا اینجا از ناس مستثنی چنانچه در آیه الله خالق کل شیء الله از شیء و من برای
 ابتداست فوق میا من فابتدا است که معنی من مرآة ملاحظه غیر است و معنی ابتدا ملحوظ بالذات
 نیابراین اول محکوم علیه محکوم به نمیتواند بود و ثانی هر دو واقع میشوند بمنبنی که در من نظر
 اینه اگر اینه ملحوظ است بالذات احکام مثل سنداره و صفای و اجزا میتوان کرد و اگر اینه
 الذمیدن چیز است نمیتوان و اصل چته و وجهها عوض و او شد مثل عطر و عطر و تمثال
 پیکر و کفو مانند و جمع او اکفاء و آب بدر و اصل او ابو یفح باء بدل یوان و هم اینجا است
 برای محافظه وزن و مثل این در کلام عرب بسیار و آدم در عالم شهادت افراد انسان که خصی ناری
 سنجانه هشته او در کل انشا فرمود و حوا از نا و که مصون تقدیر و تعاصو او در صلح است و آدم
 کرد و در عالم غیب روح کلی و دو جانیه او در یکی بحق باعتبار اطلاق و ان جنب این است چنانچه
 باعتبار تقدیر و ان جنب است و حوا او نفس کلی و ان مرآت است و تقدیر روح کلیست این
 اعتبار توان گفت که از جنب بشر و مخلوق کشته وجه مطابق این صورت است چنانچه صاحب
 فرموده که من تبع سر از مرتفات و فقی منزله ادم است چه اول ان مرتب است مجموع اعدا موصوفه
 در و عدد حروف ادم است یعنی چهل و پنج و در یک صلح او اعداد حروف حوا مرقوم میشود و مشهور
 میا جهوا است که ادم یکست امام فخر الدین زری زبیر لغد خلفنا الانسان من صلصا
 من حواء مستو از سوته حج کو بد بعضی نقل از امام محمد زری علی باقر علی نقیبا و علیهم السلام که اندک
 پیش ادم پیدمان هزار هزار ادم یا بیشتر بود و این فادح و حدیث عالم نسبت چنانچه حال سلسله
 افراد انسانی منتهی است شخصی که اول افراد این نوع است صاحب کشف کو بد استفاق ادم
 اومه یعنی کدم کون بودن و از ادم زمین یعنی روی او مانند استفاق یعنی با زغبه و از زمین
 درش است و ادم نسبت مکرر است عجبی من عدم انصرافا و بعله عجم و علیه باشد و ثوب و اینها را

* ضرورتش و امام محمد را در کفایت و وجه شنبه حواست که او از چیزی مخلوق شده و لا
 لام بر او عرض میمضافا لینه محذوف ای آنها هم نام مادر و اصل او امته بدلیل امتهات و من
 تعلق بنسبتیکه در الناس کفایت با با کفا و تقدیم او بر افاض اخضا ص یعنی مانند مرد با
 شکل و مقدارش اگر نظر بمغنی میکنم تفاوت بسیار یکی میگوید کت نبیا و آدم بین الماء و
 الطین یکی میگوید بنالینے کت ترا با و فصل ابوهم آدم از الناس کفایت بسبب اتصال چنان
 اول واقع شد چنانچه در کریمه فوسوس الیه الشیطان قال یا اذمه هل ادلتک علی شجرة الخلد و طاب
 لا یلبس میفرماید همه یککه ضیفه افراد انسانند از روی صوابکسانند چه پدر ایشان آدم و مادرش
 حواستین مفاخر بنسب غاری از حسب نه دای مردم فاناست مس انسان که بصورتهم چون یکدیگر
 باید که بعین مهر در هم نکرند نام پدر و مادر صورت نبرند کین قوم زبان مادر و از زبان پدر
 و انما امتهات الناس و عیبه استودعات و الا حساب الیاء انما یضمن
 معنی ما و الا ای امتهات الناس لا او عیبه و امام ذریقتن کین کو بد الوعاء بکر الواء کلا اذا وضع
 شیء احاط به و الا عیبه جمعه و استبداع چیر بود بعه بکے سپردن و منوع اسم مکان و چو امان
 نکره است تقدیم للا حساب بر و مناسبست نه واجب این دهان و محققان بر آنند که مختصص مبتداء
 نکره لازم نیست مثل کو کبا نقض الشاعه و الحسب ما بعد الا انسان من مفاخر ابانه و او ما خود از حقا
 است اباء جمع اب میفرماید پسندادگان مرد مکرظنی چند که محل پیرن و ریغه و نطفه اندا
 بیفردند و باز سپارند برای احسانند پدر را که فضا بل و کلا لای ارنند س بد با نسب اگر کسی غیر
 باری بیکه باشدش فضل و شرف مادر چه صد باشد فرزند چه هر کز بنوعی در بهر صد
 نکره و ضم مشهور الرجل خیر من الموه واسطه شد انتسافزندش پدر و اگر نه در فرزندش بین مقرر
 که تکرر فرزند از مزاج اختلاط نطفه پدر و نطفه مادر است فان یکن طهر من اصل امر
 مفاخر و زینة الطین و الماء فاء عطف بر ترتیب فقال الشیخ الرضوفد یفید فاء العطف فی الجمل
 کون المذکور بعد ما کلاما مرتبافی الذکر علی ما قبلها الا ان مضمونه عیب مضمون الیه متبها کوله تم اخلو

ابواب جهنم خالدین بنها منبش کوا المنکبرین وان اگر داخل ماخیم شود بر استنبال باشد و کون
 بودن از اول و اگر بالذات ملحوظ شو نام است و اگر مژا ملاحظه غیر باشد فاضل و اینجا فاضل اصل
 بیخ و قال الجوهر الاصل الحسب و حمل برفق و لیسنت به فالطین طلاء و مراد پدید آمدن در پانزده که افراد
 از آن متکون شوند و شرف بزرگواری و قال ابن التکیة الشرف والمجد لا یكونان الا بالابا و مفاخر براه
 کردن در مخزنای که و قال الجوهری نقول فاخره اذا کتاکم منه ابا و اما وطن کل و ما ابا حاصل او موه
 بفتح و او بدل اهل امواه و صر و او محوضها و مراد اینجا نظمه و تنکیر شرف برای تعظیم و الطین خبر اصله
 محذوف و در اکثر نسخ بجای من فی و مراد است تا لهما و فائده مضد به باشد منیر کاید بر کربا
 مرایشان از اصلشان شرف غالبشان که بان مینا ما کنند بزرگتریشان و در و ایشان بر اصل ایشان
 بجهت کل است چون بادم نظر کنیم و اب منبش چون ملاحظه پدزان میگوئیم با اصل ایشان کلت
 اگر ملاحظه ماده بعد کنیم و اب منبش اگر نظر بیا ده قرینه کنیم ^{من} ابطع کج سرشته با کرد
 دانسته تمام خلوق را و در هر جا که رسی لا فاصله چه در چون اصل تو از کلت تا اب
 تکثیر و وجه تغییر ماده بلد ادم بطین با آنکه ترکیبات نامه از عناصر اربعه متکون میشوند
 است که اب خا که درین پیکر نجسته منظر غالبت بر هوا و اثر از بجهت میل طینی او بجهت خشک
 فتح قال الله تعالی خرت طینه ادم سیکر او بعبیر صیاحا و این صوة از قدرت فاعل بخنار عجب نیست ما مبینیم که
 بعضی حیوانات از کل متکون میشوند و ادر اگر ادم نیز ازین قبیل باشد ممکنست انکار این معنی بجز
 آنکه خلافت غار است و او انکر چه خلافت عاده بسیار واقع میشود این فقیر از جمعی معقول الزاویه شنیده
 که دیدیم که طفل درین مژد و بر طبق و مکرر الشارح المهدانواع سخنان منکف و قران و اشعار
 و از احوال خفته خبر پیدا و سر بزرگ داشت چون دو ساله شد و فاته یافت و پدرم علیه السلام او را
 دیدم بود و در نیست که حد فدی اشاره باشد با بچد و کتب طبیه منظر داشت که از قران نظمه
 در دم تا استعداد و سخنی او چهل روز سنه بفریاد سی روز که و از چهل و بیخ روز که حد ادم آ
 پیشتر مینماید و مراد از بدین شما مقابله است مثل ضار و نافع و خافض و رافع مثا بر این خصایا

ابله بر سبیل تغییر فرمود تا منعکس آن سجد را خلفت بنگه ابله را جامعیت نسبت به خود
 برون و کتابه ازین معنیست **اللهم علم** **و ان اشد شیخ من جزی و نسب** **فان کتبنا هو**
و علیاء ایشان آمدن از ثانی و تالی برای بعد بهقال آینه بگذرا و آینه گذا و غیره از بدین از تالی
 رد و صاحب اصل او در مثل عضی و در جمع او و نسب نسبت بهضم نون پاکتر خواهد بود و بختشد سزاوار
 بیغرضی از اول و العلیاء بفتح العین کل مکان مشرف میفرماید اگر اوردی و غیره از صاحبان نسب از جمله
 بدر نسبه آنچه در مقابله نسب میگویم یا چون است مرتبه بلند است ابطع تو خود کرد با این
 تا چند زنی از نسبه عالیان در نظر تو کوفتی و نسبتی باقی همه از قبیل خوشت گرفت
لا فضلک الا لاهل العیال ائمه **علی الهکلم ان شکرک اریاء** **فضل افزون**
 از اول و بیشتر استعمال او در چیزها شده است و علم دانستن از رابع و اهل علم جمعیکه علم جامع است باز
 باشد و هکاه لازم است مرادها هندی بافتن راه موصول بهطلوبه گاه متعدیست صاحب کتاب
 و معتزله بر آنند که هک متعادل لاه موصوله مطلوبت این منقوض است بگفته اما شود فهدینما
فاستجرو العیة علی الهدی اشاعره بر آنند که او دلالتش بر موصول خواه و صواب باشد و خوانه و
 منقوض است بگفته اتک لانهم من ائمه ظاهر است که هک باشد انک یا بجزیه و مجاز هر دو
 مطلق میشود و من کسی اگر موصول است انک اگر موصول است مخصوص است صاحب علم و استهدا
 طلبه نمودن و دلالت راه نمود و دلیل بفعی فاعل راه تمام و ادلاء جمع او و قصر مذکور اشعار معلومند
 علم تا حد که سایر فضایل بکس از مرتبه او هکس تمام اعتبار نیست و علی الهک متعلق بحد و بنگه
 اول آن است یعنی انهم متمکون علی الهک و لام لمن یا متعلق بهک با یاد لاء که خبر تا نیست تقدیم
 است بر ادلاء بر تقدیر ثانی اشاره بآنکه هک هکایه علم مخصوص است بجمعیکه از روایت و معنا
 طلبند استعلامه و از علی الهک بقی بر تمثال استغرا و اهل علم بر هک کمال کسبکه بر تحقیق متهم
 بر اسی سوار نیست پس تواند بود که خبر آن منقوض را دلالت باشد و علی الهک متعلق با و در تقدیم
 بآنکه انبطایفه لیل هک باشند ضلاله و وسيله حکمت در جهات و چون فرمود که افراد اشارت نکاتند

ومثله استنکه سائله كويد هل يسو الذین یعلمون والذین لا یعلمون میفرماید بنی فضل
 مکر اهل علم را بد زست که اینطایفه ممکن بر سر هدایت اند و در پرتو شب ضلال راهنای اهل
 جهالتند پس ارباب علوم دین که درویشانند با وجه رفیع قدر و عالیشانند پیوسته بحق
 دلیل در ایشانند مقصود هستی جهالتشانند **فمن ضلها کونید مبارکتم** از لفظ اهل العلم
 علماء نفسیر شد و گفته اند و قال الغزالی فی الاحیاء کان اسم الفقه فی العصر الاول مطع علی علم طریق الاثر
 و معرفة ذاتها بانها النفوس و مقدمات الاعمال و فوالاحاطة بمخاراة الدنیا و شد النطیخ الی نعیم
 الاخرة و استهلا الخوف علی القلب بدلك علیه قوله تعالی **یفهموا فی الدنیا و لیسندوا و فومهم ذابوا**
 الیهم فامه من الاذکار و الخوف هو هذا العلم و هذا الفقه ذون تقریفات لطلاق و اللغات و کلم
 و الاجانة من ذلك لا یحصل به اذکار و خوف بل التجرد له علی الدوام یعنی القلب بزج الخشبة منه كما
 نشاهد من المجردین له و عملا که سید ضحیا ایشاز او شریکینا گفته محققان و مجتهدانند که حقایق
 و دقائق اشیا دانند و ایشان سببه با بینا و ارثان معوانند چنانچه صدق و زکوة صورت بر فرزندان
 صوت مختصر حرام است صدق و زکوة مشکوکه تتبع تقلید غیر است و مسائل بر فرزندان معنوا مختصر
 حر و علمایا مقام تحسین نرسند و از عقبه تقلید نکند و ارث نباشند **و فیهما المرء ما فدا کان**
و الجاهلون لاهل العلم اعداء **بینهما** که فروخته بان اوزد بخلاف آن که مطلق هاست
 و مرء مرد و فاضح حرف اول و ازانرا کن وضع کرده و خلافت که ابتدا بنا کن ممکن است یا نه محققان بر آنند
 ممکن قال صاحب المفتاح فی ضرر دعوی مناع الابداء بالتا کن فیها کسور و المدد و اللین ممنوعه **اللهم**
 الا اذا حکیت غیر لسانان لکن ذلك غیر مجرب علیک و خصرت سید شریف زحواشی کشاف فریوه که چوین
 کنی لغه عجم را بیانی در و ابداء بنا کن مدغم و در شرح موافق گفته که ابتدا بنا کن در لغت خوارزمیها مشای
 لکن دایعرباستنکه ابتدا بنا کن نکند بنابر هر گاه که مرد را اول سخن واقع میشود هنوز زیاد میکند
 قال جوهری انجبت بالفال و ضلکان غنیه ثلاث لغات فمع الراء علی کل حال حکاه الفراضتها علی کل حال
 و لغزها علی و فوحر که الاخر یقول هذا امر و رابعا امر و مرین با امر مغربا من مکانین و ما حیرا کر و

ست آن چیز اگر موضوع است و مکان در امثال این مقام معنی تا کید نسبت و احسان دانستن و جهل
 و جهل از ضد علم و عدو دشمن و اعدا جمع او و در بعضی نسخ بجای مضارع اول و قد کلا من فاند
 فارسیست و قدر اندازه و نیز یکی و کل با افراد است بمعنی هر نام مجبوری بمعنی همه و اینجا اوزادی و تقدیر
 لغلم بر اعدا برای افاده اختصار یعنی جاهلان دشمنان اهل علم اند و بر چه جاهل بجا که نسبت با
 جاهل خوش است صبحه عالم یا جاهل چون مضارع اب انش است اس داننا که نسبت علم و حکم
 زرد و چشم کسان با آنچه و زرد دارند نادان که حکم از دل او سر برزد پوسته بکن
 اهل دانش برزد ^{نگهد} و موی که جاهل دشمن نامست نکند غلام و جاهل دشمن هم اند بواسطه
 آنکه عالم حقیقی خدا را قائل میداند و بر دشمن را نمیراند لکن مصوم میکنند بر زرد و عدوت
 نیست اگر شخصی نازبانه بر تو زند دشمن نازبانه نمیشود تا و جو آنکه منصرف از نازبانه حاصل
 و عالم کامل که بقصد افاده اعلام طرفه او امانه احکام شرعیه ابداء جهت اهل ضلالت کند و محض
 اشفاق و کمال خلاق خواهد بود و غرض او نظهر فلوی با نشان باشد از ذنوب چنانچه طیب خانق
 شریقه تلخ بر بصر هد نامرض او بصیرت متبدل شود و مولینا عبد الرزاق کاشی در اصطلاحان صوفیه
 گوید عبد الرزاق من جعله الله منظر الرافقه رحمه فهو ارؤف خلق الله بالناس الا فی الحد
 الشرعیه فانه یؤاخذ و ما اوجب علیه من الذنب الذی جری علی یده بحکم الله و فضائه رحمه
 علیه انکان ظاهراً نفع و هذا ما لا یفرقه الا خاصه الخاصه بالذوق فاقامه الحد علیه ظاهراً
 عن الرافقه به باطنا **فمن تعالی لا یبغی له بدلاً** فالناس من و اهل العبد الخائ
 مقام برخواستن از اول و مراقظه و مراقبه مثل فاما باللفظ و بینه جستن از ثانی و بدلیت
 و هو اعلم من الغرض فاء سبوی کاه داخل چیزی شود که جز یا شد بجهت مثل ان لعنه فاکومه و کاه را
 چیزی شود که شرط باشد بجهت مثل اخرج منها فانک رجیم فاکون بمعنی لام سبوی است بمعنی جنید
 چون پیش مرده و موی جمع و جزو پیش از رانی و حی ند و ارجاع او و بقیه جوابا بر محد و قست معلوم
 مقام ای چنانچه مثل کریمه یا ابها الذین امنوا اهل ادکم علی تجارة تجکم من عذاب الیم نوصو بالله

اینجا در بعضی نسخ
 است که بجهت
 است و جاهل
 است و علم

و تجاهد و رشت سبیل الله باموالکم و انفسکم ذلکم خیر لکم ان کنتم تعلمون یغفر لکم ذنوبکم ای
امنوا و جاهدا یغفر لکم میفرماید بنیاید تا پیام تمامیم بعلم و تجویبیم مر علم را بدلی که مردم
مردگانند و اهل علم زندگان و بنده علم بنظر حافظه چو بنده نضر فاطمه است بیست مرتبه
جامعه بخانان زنده و زردید این قوم شو جان زنده چون **چون بود زازل نوشید** مر
همه مرده اند و ایشان زنده **تجدید در مجالس جاهل و بنفیر از موی نشسته**
غافلان و لا یصحبکم الا الجاهل و ابناک و ابناة فکر خاهل از حکما انا
صحبه از باغ و اخ برادر و اصل و اخو بدلیل اخوان و اخا الجاهل کسکه علاوه او مجمل را شرح است
و مثلاً در این هم میباشد مانند ابو القح و ابن سبع اصل ابان نزد محققان ابان بقدمه و که
خبر وارد که مملکت ساختن حکم دانستن چیزها چنانچه هستند و چیزها کام و مواخاة و اخا
برادی کردن میفرماید صحنه مذکور صاحب جهل و دور کن خور از او و او از خود که **بیر جاهل**
حکمی را در وقتیکه برادر کرد با او س از مجلس اهل جهل بدل بکبر و در صحنه انظاره منکر هر
جاهل که نوجان خوفناک سازی از جهل کند ملاک جاننا نکند **لین الا من عرقل و عاقل**
و اخاف خلا یغیر یجین و العقل منی و احد و طرفه آدر کفار صد حق و
یقاس المرء بالمرء از ما هو شاة و الشیء فی الشیء میفایس و اشیاء و القلب
علی القلب کیل چیز یلقاه منک الشیء بالشیء و علی الشیء قیاسا و قیاسا قدره علی منک
و المقدر مقیاس و ما زاد و ما شاة با کسی سخن و قال الرابع الشیء هو الذی صحیح ناعلم و یخبر عن شیء
علی الوجود و المعدوم خصصه بعضهم بالوجود و اصله فصل شاة و اذا وصف الله تعالی بضماء شاة
و اذا وصف غیره ضمنا شیء و شبه مانند اشیاء جمع او قلب کوشن صنوبر شکل که در پهلو **است**
و جویا و صیغ و خ جویا است فاطمه که انسان بحقیقت او سنان **ذکر** آن کان قلب مراد
ایمانا بنسب اللفاء مقابله الشیء بمصافه معا و قد یترجم عن کل واحد منهما و یقال لذلک فالاول ذلک
بالبصر بالضمیر متبرکاً قیاس کرده میشود بر دیگر چون هر اشیا و از او مر چیز را از چیز دیگر مفا

فانهماست که بان استدلال توان کو و مرد را بر دل هر که بلبستند و وقتیکه در نیامدند و با
 س ا بکشته زد و عقل و دانش حاصل ز نهادن مکن مضاجبت با خاضل هر که ترا بر خواهی بیند
 گوید که نبیوة است اینک غافل شکایت از زو فرکان غدار و وفستابی غنبا
 نَغْرَتِ الْمُؤْمِنِينَ وَالْأَخْيَارِ وَقَدْ لَصِقَ الرَّجُلُ نَعْرَتَهُ وَجَهْلًا وَكَتَدَ
 اول بیدار شود و نغز اری از اینست علی همیشه اخری ثانی بتبدل دان بقول نغز غلامی از ایدل باختر
 و مراد اینجا نانیست چون مهر ز دل افتد و راه گویند چون ثابت شود و داد و موده و چون خالص
 شود از غلفان اغیار حب محبت و جویر دل بچیدمانند لیدر که بر درخت پیچید بر تبه که دل را از هنر
 عبود غایب از عشق و فله اندک شدن و صدراش کهن و راست کردن و وعد و انقطاع بریده شد
 و بجای آمدن اشش منفر باید منفر شد دوستی برادر گویند که ایشان را دوست برادرمینند
 و ک شد استی برین شد از جمعی که پاری از ایشان چشم بنداشتم س انهم و وفا که در میان بومنا
 و انصدف و وفا که در جهان بومنا اند از اهل نمان چه تا آمدن شب روز میله که مرابان وان
 بومنا نکت که شاید که مراد انقطاع امید باشد از اصلاح خلافت و از هدا پنهان بیاختار
 و جهل و عملاء عربیه گویند صدک مطایفه حکم است نفس امر را و جاحظ گویند مطایفه مذکور است
 اعتقاد مطایفه بدلیل اقتری علی الله کذبا لم به جنة و نظام گویند مطایفه حکم است اعتقاد مخیر دانند
 والله یشهدنا لما نقین لکاذبون و ظن ضمیر است که اطلاق صدق بر معنی اول حقین است و بر ثانی وثنا
 مجازی بر احتجاج نیست بکلغایب که درنا و بل ایند این شنبه با شو و الله کاشف الغواشی و اسکین
 الزمان الی صدیق کثیر الغدر لیس له عا^ه اسلام سپهرن و زمان روز کار و صدق دوست
 و وجه مقبه و استی او شد و رؤس و کثرة بسیار شد از خامر و غدر شکن پیمان و رعایت کا هند
 و اسناد اسلام بر زمان مجاز عقل چه فاعل از فاعل حق است بر تعاقب و قدر منفر باید سپرد مراد روزگار
 غدار بدستی که بسیار است او را شکن پیمان و پند مراد و انکا هدا شن پاران س داعیه که در
 بر دل محزونست از ایچ انسان بی افروست سلیم کسی که مراد و فلک کز و جفا او حکم بر
 است

امید

سینه

سُبُعِي لَدَا غِنَاءِ عَيْتٍ فَلَا قَرِيْبٌ وَمِنْ لَأَشْرَاءِ اَغْنَاءِ بِنِيَارِ سَاخِرٍ وَنُونِ
 رُوَيْمٍ بَرَايَ قَابِ وَفَرْدٍ رُوَيْمٍ وَدَوَامٍ وَدِهْمٍ وَهَيْبَةٍ يُوْدُوْثِ رَايَسِي عَدُوْا لِمَنْ يَرَا
 زُوْدِ بِنِيَارِ سَارِدٍ مَرَا اَزْوَا نَكْسٍ كِهْ بِنِيَا سَاخِتْ وَرَا اَزْ مَن كِهْ نَهْ رُوْدُوْثِ هَيْبَتِهْ خَوَا هَدِ بُوْرِنَهْ نُوَا نَكْرِي
 مَسِ اَنْكَسِ كِهْ تَرَا سَاخِتْ غَنِي زَهْمَهْ چِيْرَ نَا كَا هَدِ عُنَا بَا بِنَعْتِ رُوْدُوْثِ فِي خَوَارِي رُوْدُوْثِ وَرَا يَدِ
 فِي هَلْ عُنَا چِيْرِنِ بَا تَنَدِ عَزِيْرٍ وَ لِحْرِيْدِي اَمْرِيْدِي لِنَعِيْمِ كَذَا لِيُوْسُ لِحْرِيْدِي بِنِيَا
 يَارَا نَدِ وَا بَدِ هَر كِهْ وَ هَيْبَتِهْ نَعِيْمِ نَا زُوَا سَا بِيْرٍ يُوْسُ سَخِيْ مَكْرُوْهَهْ وَ اسْتِعْمَالِ اُوْدِ رَحْرِيْ نَعْتِ
 وَ بَقَا هَيْبَتِهْ بُوْدِنِ اَزْ رَا بَعِ مَنْفَرَا يَدِ نَحِيْتِ اِيْمِ هَر كِهْ هَيْبَتِي نَعِيْمِي كِهْ چِيْرِنِ سَخِيْ نَحِيْتِ مَرَا وَا سَتَرِ
 وَ جُوْسِ اِيْنِ نَالِهْ رَسُوْ خَوَا هَدِ نَانَدِ اَزْ لَدَهْ دِهْرِيْ رَا ثَرَا بَقِيْ نَحِيْتِ وَ مَن بَلْحِيْ اَمْرِيْ رُوْدُوْثِ
 نَانَدِنِ نَكْتِ كِهْ اَكْرِيْ كُوْبِدِ رُوْحَرِيْ نُوْ خَوَا هَدِ نَا مَدِ كِهْ لِيْبِنْدِيْ بِنِيَا سَعِيْرَهْ مِيْخَوَا نَدِ اَلَا كَلِ شَيْءٍ مَّا
 خَلَا لِهْ نَا ظِلْ وَ كَلِ نَعِيْمِ لَا مَحَالَهْ رَا تَلْ وَ عَشْرِيْ نِيْمَطْعُوْرَهْ كَفْتِ مَضْرَا اَوَّلِ رَا سَمْنَتِ ثَانِي
 دَرُوْعِ وَ تَرَا عِظِيْمِ شَدْمِيَا نِ اِيْشَانِ وَ خَالِ نَكِهْ مَضْرَا ثَانِي اَوْ عِيْنِ مَضْرَا اَوَّلِ اِيْنِ بِنِيَا سَعِيْرَهْ
 مَرَا دَخِيْرِ اَمِيْرِيْمِ دِهْمُوْ سَبِيْنِ مَرَا دَا اَوْ مَطْلُوْ نَعِيْمِ حَهْ اُوْرْدَا نُوْمَا اَزْ مَشْرَكَانِ بُوْ وَ كَلِ مَوْ كِهْ
 لِيْدِيْ نَصْفُوْ وَ لَا يَصْفُوْ اِمْنِ الْفِيْسُوْ الْاِحْيَاءِ اَصْلُ لِهْ اَلَا هُ وَ هُوْ رَا اَنْدَا
 وَ حَرَفِ تَرْفِيْعِ عَوْضِ سَاخِدِ وِرْدِ لَامِ اَصْلِيْ اَدْعَامِ كِرِيْنَدِ وَ مَشْنُوْ اَزْ اِيْهْ بَا لِهْ اَلِهْ وَ اَلْوَهْمَهْ
 اِيْ عِبْدِ وَا بَرِ عِيَا سِ خُوَا نَدِهْ وَ بَدْرِكِ وَا اِيْ لَهْتِكِ اِيْ عِيَا دِنِكِ وَ بَعْضِيْ كَفْتِهْ اِنْدَا اَزْ اِيْهْ بَا لِهْ اَلِهْ
 اِذَا مَخِيْرِ حَهْ اُوْرْبَا يَكْتَفِ اِحْتِيَابِ نَفْكَرِ وَ مَعْرِفَهْ اَوْ غَرِيْبِيْ بِيْرِيْ نَدِ بَا اَزْ اِيْهْ اِذَا فَوْعِ وَ بَحَا حَهْ اِنْحَصَرِ نَبَا اَهْلِ
 فَوْعِ وَ مَلِيْ اَصْحَابِيْ جَزَعِ اسْتِ بَا اِذَا هَلْتِ بَا لِمَكَانِ اِذَا اَمْتِهْ قَالَ الشَّاعِرُ اَلِهْتِ بَدَا نَابِيْرِيْ سُوْمِيَا
 حَهْ حَفِيْعًا تَابِيْتِ اِيْمِ وَ بَقَا فِيْ قَائِمِ اسْتِ بَا اَزْ اِيْهْ الْفَصِيْلِ اِذَا اَوْلَعِ بَا تَهْ حَهْ سَا بَرَا هَلْ مَلِ وَا عَفَا
 حَرِيْبِيْدِيْ تَضَرَعِ بَا وِرْدِ شَدَا نَدِ بَا اَزْ وَا لَهْ اِذَا تَجَرَّ قَرِيْبِيْ عَقْلِهْ حَهْ اَهْلِ حَرِيْبِيْ دَرِشَانِ اَوْ حَرِيْبِيْ دَانَدِ وَا
 اُوْرِيْلَاهْ چُوْنِ كَسْرِ بَرُوْا وَ تَقْبَلِ بُوْ قَلْبِيْ كِرِيْنَدِ مَهْمُوْرَهْ چِيْ نَا نَكِهْ دَرَا شَمَا حِ وَا سَا بَا اَزْ وَا لَهْ مَعْنِيْ شَدِهْ
 حَهْ اِنْحَصَرِ مَطْلُوْبِ مَوْافِقِ وَ مَنَاقِقِ وَ مَرُوْ جِدِ بُوْ رَزْدِ بِنِيَا سَعِيْرَهْ مَجْمُوْمِ حَيُوْنَهْ وَ اَلَّذِيْنَ اَمْتُوْا شَدِ حَبَا

وای نازد و لید و غزا مازد م

لله يا ازالة مكنه لها ولاهما اذا احتجب ارفع چه محو بسناز انما ولا مكنه الا بصار
 واذا نضه ذات وعلو ضعا لازم وبقوى كنه اندر با مبرنت در اصل لاها بوده الف اخيرا فتاده
 وحرز غريفانده وموتة لله انكته محب حضا مكنه محب في فوكبره كه دوستي و با اشبا براي ان
 باشد كه تعلق و مناسبه محو دارند و در عشق مجاز و بدل باشي كه محب سبك كوي محو در دوستي مبداد
 محو كوي بد امر على جدار بارهلي اقبل الحذار و الديار و ما حبا لذي بار شفق قلن ولكن
 من سكن الديار وصفا و صفو صفا شد و سوي پر و رفتن از فرمان خدا و من الفتوح حال از الاخاء
 در مقابله الله منير ما يك هر دو سبه كه براي خداست صفا باشد از مشابه نفس و فنوز و صفاست
 در حاكه باشد از عشق و محو در س مهر يكه براي صفا باشد بيشه زهر ظل مبر باشد خا
 زك و در نخواهد بون باره كه براي كاردن با باشد اذا انكرت عهدا من حبيم فقي
 النكرت و الحبا الانكار ضد لغزان هو صفا كانه عن لغت و عهد بيان و هم خوشتر
 و نفس الشجذ انه و در نيت كه مراد نفس ناطقه باشد و تكرم بر كي نمود و حبا انقباض نفس از قباج كه
 از خواص نشانند و مركب از حيز و عفت و سنا بر اين شجاعه نفس و سنا مبر ما يك چون منكر شوم بيان
 از خوشي نردنك پس در نفس منسب بر نمود و حبا كه مانع انتقام است هر كس كه بر عهد محبت دارد
 روزي كه طرود شمي پشرايد خواهم كه دهم جزا بفعلا و ليكر كره و حبا من انكدارد و كل اجل
 فلها و آء و سق الجليل لفسر و آء الجراحه بالكرا ازم في الجلد و داء مدد
 بفع ذار و بكترا و امداد و آء و اطبا كوتند ناثير و كول و مشرب زبد بر سبيل منع خلوا با كيفيت و ان
 دواست با مادة و ان غذاست با بصوة نوعيه و از و خاصيتست مراد اينجا اولست ساء پشوش و با فح
 نقض سر و الاسم السوا بالضم مخلق ملكه كه بواسطه ان افعال از نفس سيموله صناد و شوي سبوا بل
 و فله فلها صبي بلنك چون مبتدا كل باشد جاز است كه فاذا دخل خبر بشو و وجه مناسبه جراحه با خلاق
 كه چنانچه صاحب جراحه از حيا و خوشتر است و كوشم مره از شيدن قاله و در بدل جراحه او منصرفا

احلا

اخلاق بد در حد ذات خود میان اب و انش است کوش و چشم مردم از افعال و افعال او مشورت
 در بعضی نفع بجای شود و الخلق خلقا التوبیغ التین يقال هذا رجل الشوبالفتح ولا یق بالضم معبرا
 هر جراحی که نفس از سه ها خوار شود و نماید پس را بجراحی داد و اینست بد خلق نیست و او داد وانی
 س هر گونه جز اینکه در عالم هست دارند علاج هر یک خلق بد است لیکن نتوان هیچ
 کردن تدبیر جراحی که ان خلق بد است نکند این سخن منی منافع است چه خلاف کرده اما که
 غیر اخلاق ممکن باشد و امام عزله در احیاء و خواجیه فیصل الدین در اخلاق ناصر و مانند که مکتب و لهذا
 حضرت مصطفی ص فرموده حسنوا اخلاقکم و بعضی گویند ما هذه الاخلاق لا یغزیزتم من محمود و منها
 ولن تستطيع الذم فی غیر خلقه لیم ولا تستطیع متکم و امام زاعب و ذریعه گوید ای
 ان من منع من غیر الخلق فانه اعبر القوم نفسها و هذا صحیح فان التوی مخال ان نیست منه الانشاز
 و من اجاز تغیر فانه اغیر امکان اخراج ما القوم الالوجو و امثاله باها له من التوی فانه ممکن
 بقصد یجمل بخلا و ان بیک مهلا حتی یغیر و هذا صحیح ایضا فاذا اختلفت فیها بحیث نظر بها
 و رب الخ و فیت کدر فی و لکن لا بد و مرکه الوفاء بیه و اصل وضع
 ظلیل و اکثر استعمال او در تکبیر مرتبه که اگر در تغلیل مستعمل شود محتاج است بهینه و او حضرت
 بصیرت او اسم است در کوفیان و انحض و شیخ رضی و کانام کرد عهد از ثانی و وقتی و هر دو صفیخ
 مثل هذا کتابا تر لنا ه مبارک و مثل شوبالی الله بنوم بجهتم و بجهته اذله منقر باید بی
 و فادار که وفا کردم مراد او ولیکن همیشه نیست مراد او وفا ترسب ای که که کرد دعوی فا با او
 بوفازینم از صد و صفا لیکن چوسید و فنیار بکون بیدانند از جانب و غیر جفا بدیق
 التوجه ما را و بی و یقی الورد ما یقی اللفی اما هم داشتن و نامضد
 و زمان مقدای زمان توینهم ابای و روبر دیدن میفر باید میگویند راسته را موه بتکلف فا
 که میان ما لاف نیست باقی باشد صوفی حجه مادام که ملاقات با نیست س انها که طرفت و دست میسپرد
 و ذمات اشفاق بجای میدهند دارند محبتی اگر در نظرند و ان محظبه که غایب اند طور دیگرند

نکنه روح اقبابست که بر بد ناپید و نور او از روز چشم و گوش و عنبران پیدا میشود هرگاه در
شخص را چشم بچشم است اما خاصه میان روح ایشان هست بنا برین گویند فلان نظر ناپست است
و اینست سرجه مرد در وقت ملاقات و زوال در حق مفارقت **اِحْتِلاءٌ اِذَا اسْتَعْنَبْتُ**
عَمَهُمْ وَ اَعْدَاءَهُ اِذَا نَزَلَ لِبَلَاءِهِ خَلِيلٌ وَ سَتِ اِخْلَاءُ جَمْعٌ اَوْ مَد تَخَلَّتْ سِتْلَكَ
الروح بتی و به سیم الخلیل خلیلا فاذا ما تطفنت كنت حده و اذا ما سكت كنت الفلبلا
و استغنا پندار بود و نزول فرود آمدن از ثانی بلی التوبیلا و بلی کهنه شد و سیم الغم بلاء لانه
البلاء و اخلاء خیر مبتداء محذوف ای هم اخلاء و استغنیبت بضم نایا فتح و سینه نزول بیلاء شعر
حوادث ارضی مرتبند باوضاع فلک منیر تا بیک اینطایفه و ستانند چون پندار یاشم از ایشان
و دشمنانند چون فرود بیلا از آسمان سر جو که رفتی و مهربان باشد هر دم چه مکن بر سر
خوانند باشند در وقت غنایم و محبت روزند در حقین بلا دشمن جانان باشند **وَ اِز عِنْتِ**
عَاجِدِ قَلَابِی وَ عَاقِبَتِی مَآ فِیهِ اِکْفَاءٌ فِی غَیْبِی مَآ حِزْنٌ وَ اَحَدٌ وَ اَحَدٌ
یکه و قال لا زهری لا یوصف غیر الله تعالی بالاحد فلا یقال احد کما یقال رجل واحد و قلا
بعضر و کتوفان باید و فتح دشمن داشتن از ثانی عقاب مغایبه عفو کردن و اکفای پندار کردن
در صفت عیبنا شعار بانکه من از دستان با اختیار غایب بشوم و عیبی که رو منی باید بگردد واجباً
سر هر دل بقصر مهر موشو مانند سپهر چشمه نوشو از مهر و وفا کنی که من در شو
مشکل که زار با صفا در شو مینر ما بیدار کو غایب یا حاضر شد از بعضی دستا دشمن از دمل و عقوبه
کند ترا بچیزیکه بر باشد در باب عقوبه سر تا چند زد و ستان خود غصه خورم و فتنه که
صبر صند بیدم از هر که شد بکام و ناکام جدا شد دشمن جان و نمکند ضد سر **اِذَا مَارَا**
اَهْلًا لِبَنِي قَلْبِي مَدَاهُ عَرَالِنَا اِسْرَافُ الْجَفَاءِ مَا زَانِدٌ و اَسْرُفٌ مِیْنِ خَانِهٍ و اَهْلٌ
شخص کسی خند که نبخام و ایشان باشد و جو مطلق گویند اهل بیت رسو خواهند که علیست و فاطمه

حسن و حسین و محبتشان در فایده بسیار گذشت و مراد از اس اهل البیت است و توله پشت
 کردن و اینجا کتابه را انتقال باخره و بدو بوزن علوی پیدا شد و الجفاء ضد البر صبر است چون
 صلیب پشت کرد بر دنیا و باخره رختن نمود پیدا شد مراد ایشان از مراد اینجا که منوع بود پس که
 یافته در بعضی حق نور صفا از خلوص جو فاعله مهر وفا ازاله بود که نباشد بهتر چون توفیق
 خلعت پندد جفا **شکوهِ اَزْ رِزَا بِنُو فَا كَلَامُهُ كُنْدُو وَ دَارِنْدُو صَفَا**
رِعْ ذِكْرُ قِنَا هَرُوقِ فَا بِيحِ الصَّبَاوَعِ هُو هُنْ شُو بَكِيْرُ قَلْبِكَ لَا
بَجِيْرِي وَ قَاوُطِيْنِ خِرَالِدُو اِيْ خَالِي قال الجوهري قوله مدح ذای اى ترکه واصله مدح مدح
 و فدا ميب تا ضيه لا يقال و دعه انما يقال ترکه و لا ادرع ولكن نارك و قال الواغبي قد قرعنا و دعك
 بالتحفيف و ذكرا كورن و هن ذاجع بمطلق زنان و اما مراد تفسير ارسلنا الريح لواقع كورن الريح هو
 متحرك و مستشرقين شرح و وافق كورن قائل قد وقع في كلام ارسطو ان الريح متحرك فهو هو الا
 هو متحرك و قال الامام يمكن ان يقينه ان الهم هو اعادة الريح و موضوعها فلا يجوز وضعها موضع
 و صبا باد بکه از شرق و زرد و سوا مضد معنی مشکو و کسر شکستن از تانی و جبر دیش شکسته و مشکو کردن
 حال کسی **مَعْلَا مُصَدِّعِي خَالِي** و از بنه کسر قلب فمهم پیشو که نشبه قلب بشبه فرموة و وجه
 در کوفی و رقه و لطافتش چنانچه شبیه رنگ مظر و میگوید عبرتیه که شبست بمنام بدل عالم ^{معلوم} صور
 میباید و برنگ او بر نیاید در قران خارج سرتان خمر فتشابهها و نشانه لامر فکا تا آخر و لافح و کاف
 فادح لا خمر از صفای و لطافت خیم در هم اصحت رنگ خیم مدام هر خامت و نیست کوفی یا مدامت
 نیست کوفی خیم و اگر کثیرا کاری بدشواری از دست اند شکانه از و نتوان کرد که جز برای کسی مرتکبان
 کار نیست ولیکن اگر سهولت میسر باشد محل شکوه است پس شکایه تا بنه از حد جبر اشاره است تا بنه جبر
 لها شکسته از دست ایشان سان میباید میفرماید بکار فادح تا بنه که نیست مراد ایشان از او فاکه از لوا
 احسان تا بنه و پناها ایشان یکسانست مشکند ایشان در این جبر میکنند تا او دها ایشان
 خالی از وفات امل مکن از عهد تا مهر کز فاد باشد عهد ها ایشان چون باد در برنم و فاء ^{شبه}

و لها شکند از دست بخا اینجا فریاد نگردد خص مصطفی فرموده زنان فاضل عقل و دینند
 و گفته که شهادت زن مثل نصف شهادت مرد است و از نقصان عقل اوست چون خائف شد رفتند دارد
 نماز نمیکند و از آن فضا دین اوست بحکم للذکر مثل حظ الانثین می آید خواه مثل نصف میراث بر او
 است و حال آنکه زن بواسطه عجز و ضعف حضرت میراث از مرد و محقق مقام آنکه خواهد که این را بدو
 که مثل میراث اوست بزن میدهد پس در مال حظ خواهد ضعف حظ برادر میشود و این غیره ^{نصف} ممالک است
 و اگر بجای حکم مذکور عکس این ^ظ خواهد همانند امثال حظ برادر میشود و با فراط بلیغ می آید اینجا می آید و اگر
 بعضی زنان مثل کمال بودند مثل فریم و فاطمه و ازواج نبی و اربعه عده و شیخ محی الدین در عقله میگویند
 سئل بعض الاولیاء عن عدل الانثی فقال لا یزالون یقولون لا یقولون و یقولون لا یقولون
 التا کو شهر مراد است که شان زنان انصاف بقاد است شان مردان انصاف بعباده ابد و تخلف
 مرد و بواسطه عوارض واقع میشود و نظیر اینصورت آنکه فصله ایشان مثل جمیع خلائق است خصوصا
 در شایسته منزه باشد و لکن کمال انعام بلام اصل امر **خیر و زنی با میت فنی و غیره**
و ما طلب للعیشیر بالتمنی و لکن التودل لک فی الدلاء بحیک بملاها بوجوبها
بحیک بحماة و قلیل ما طلب خیر از اول و معیشت زین مراد اسباب آن و تمنی از زود کردن خواه
 ارد و چیزی که حقیقتش باشد خواه نه اگر استعمال و در ثانیست قال عمر ما نعتت لامنته من
 اسلک و الفنا فکندن و دلومونست سما و دلاء جمع و و محی مد از ثانی و الملاء مقدار ما باخذ الاناء ^{المیت}
 و پور روز و خما بسکون میم کل سها و پوما اول منعلق به بحی اول و ثانی بنانی و قلیل ناء اضافة صفر صوم
 و عکس احتیاج نیست تکلفاتیکه در کتب خود مستورد است میفرماید نیست حسین استیاز پسین نازد
 و لکن بپندارد لو خود زاد ز میاد لو هانا اند لو ترا و در پیرا و ابضا و زور پیرا کل سها و اندک
 غیره ای س ابد هم بود گفت کوی میکن و زحمته ^{شبت} ضرر جوی میکن هر چند که سعی نماند ارد
 از پامشین و جستجوی میکن نکره در فایده ثابته گذشت که و جومیع بعد خوانست لیکن سنه الله
 چنان جاریست که بعضی اشیا را بعد از طلب با خلق منزه نماید پس در شنا ز طلب کشیدن علاقه شفا و

مثل سبزه است
 از شوهر میماند
 و برادر مهر است

و چون اضافه بخورد
 کلام عرب شایسته
 و استیاز فقه در غیره
 اضافه صفر صوم

بنا بر این عاود کامل تر طلب کند و نه وجود اشیا را بقیه طلب کند ^{بنا بر این} آنکه که کند تو به شکر
 انکیز چون بد مرا که کردم از می پهر او ند بیاله پرا زیاده و گفت که مردی بگوید که داد
 و مرز منع مبالغ و جمع مال و منع شکایت از دهر **ریشان حال و کتاش**
لشیر لکنده و آخرها سخی سخی الشراء قال الخوئمری سوا الرجل سبای عدا و کت اذا عمل
 و کتب من لکالت حال الراغب التی التی التریج هو ذوق العذو و بت عمل اللیدة الامر خیر انکان او شرا
 و اثری الرجل اذا کثر ثامواله و سبل بافتن از رابع و آخره راضل افضل التفضل بشاده صرا و معنی
 اشده فاخر ابر منقول شده بمعنی غیر استعمال نکند مکود ز چیزی که از خیر سابق باشد مثلا نکونکنا
 رجل و حمارا و ما برای فقی و حقوق نویسن بخیری از رابع و ضمیر لکنده راجع با شراء که در ضمن لشیری ^{مثلا}
 اعدوا هو و ما سخی صفة اخر و حقوق الشراء خیر او میفرماید ببا کتیکه سخی کند بود فاسب باشد
 مال او بیافتا او را و دیگر که سخی نکود پوست به سبای مال س که ناز و ازل شراب و رجام زرف
 امر و ز به بخودی من ان لم زرف جوینده سبای کتیکه کام تلند با بنده بسوه کتیکه کام زرف
و ساع بجمع الاموال جمعا لبشر اعای و شفاء جمع کرد کردن از قالک و ^{تمت}
 مال و زوال اوست لهذا او را عرض هم گویند و ابراث میراث گذاشتن و اعدای جمع عدا و مراد
 و اولاد قال الله تعالی ان من اولادکم و اولادکم و شفاء بخت شدن از رابع و ساع عطف
 بر ساع سابق یعنی که ساع و هر چند که عرض جامع ال ابراث دشمنان نیست اما چون از منشی میشود
 کونا عرض است بنا بر این فرمود لیورثه مثل ما خلفت لجن و الانس الایفیدون که خصم صاعا ارجح
 اعراض مقدس من است که هر خلق جز او من چون بعبا منتهیت لعیبدون وارد شده و شفاء با تمیز
 مفعوله و لازم نیست که افعال فعل معلل باشد ^{باید} قول حضرت امیر است ز طبع البلاغة فاعطاء النظر
 استحقاقا للتخطی چه مستحق خطا بلبس است مطلق نظر حقا میفرماید بسیار سوکت و جمع میکند
 مال رابع کردنی یعنی تا باز گذارد انرا بدشمنان خود از بدبختی ^س ایضا حیای کامل و بخت بلند
 به نور برای مال دنیا نچند مرز که زود جانوا از من بیرون اعدا هم انمال بفر بخورند

وَ مَا شَبَّاهُ وَ خَيْرٌ بَصِيرٍ وَ اخْرَجَاهُ لِكَيْسَانِيَا سَوَاتِدُ وَ الْخَيْرُ بِالضَّمِّ
 بِالْبِقْ وَ بَصِيرٌ بِنِيَا وَ مَا شَبَّاهُ وَ عَمَلٌ وَ تَبَعُهُ خَيْرٌ بِاطْلٍ وَ لَيْسَانِيَا نَا كِبْرًا جَلْدًا وَ لِي مَنَعَرًا كَيْ
 نَسْتَفَاتِدُهُمْ ضَا حِبْ عِلْمٍ بِنِيَا كَيْ نَهْرًا زَمَالِ خُودِ دَارِ دُو سِي كَرِي جَاهِلِي كَيْ اِنْرَا بِمِرَاثِ خُورَا كِ دَارِ
 مَسْتَدَانِي دَو بَكْتَانِ هَر تَبْرَةً دَلِي كَيْ مَطْرُوحِي شَانِي سَتِ دَرْ مَدَهَبِ اَهْلِ مَغْرِبَةِ اَمَّا زَانِي سَتِ
 زَنْهَارِ بَعْدِ كُوشِ خُودِ زَادِ رِيَا بِ چُونِ اَثْرِ جَهْلِ زَجْهَاتِ بَكَا زَانِي سَتِ وَ مَرْكَبِ كَيْ عَيْبِ
 لِكَيْ دَرْتَانِ كُورًا لَكِنْ ذَا كَيْ الْعِيَابُ لِكَيْ عِيَاءُ اسْتَعْنَابِ اَشْيِ خُورَا سِنِ وَ خَشْوِ
 خُودِ حِينِ مَالِكِ دَرْتَانِ اَلْحَادِثَةِ وَ عُنَابِ كَلَهْ كَرُونِ اِذَا ذَهَبَ الْعُنَابُ ظَمِرُودَ وَ يَشِي الْوَدَّ فَا يَبِي الْعُنَابُ
 وَ مَرَادِ اسْتَعْنَابِ كَيْ مَارُومِ اَوْ سَتِ وَ عُنَابِ نَجُورِ شَتِ مَنَعَرًا كَيْ هَر كَيْ طَلَبِ اَشْيِ كِنْدَا زِ خَادِثَةِ دَهْرِ
 دَوْرِ بَا شَتَانِ اَشْيِ خُورَا سِنِ مَرَادِ رَا بِنِي وَ طَلَبِ اَوْ ضَا حِبْ فَا نَدِ سِ اِي اِن كَيْ نَهْرُ حَيْ لَالَهْ اَشْفَهْ
 زَنْهَارِ جُوزِ دَهْرِ اَمِنْ فَوَاعِ هَزَلِ كَيْ اِزْ دَوْرِ مَرُومِ ذَا عِنِي جُوبِ ذَا عِنِي دِي كَرِ شَتِ هَنْدِ دَوَانِ بَرِ سِرْدَاغِ
 وَ بَزْرِي بِالْفَتْحِ اِذَا عَدِمَ رَحِي مَعْنَى يَصِبُ لِمَقَالِ يَمِيلُ شَا اِذَا خُورَا دَا شَتِ
 يَسْتَعْمَلُ بِالْبَاءِ وَ فَعِي جُو اَمْرُ دَا عَدَا الرَّجُلُ اَمْرُ نَهْرٍ مَعْدُومٌ وَ عَدِيمٌ وَ اصْنَابُهُ صَوَابٌ كَقَوْلِهِمْ كَقَوْلِهِمْ
 وَ اَسَانَهْ بِي كَرُونِ مَيَرَا بِي كَيْ خُورَا مَسْأَلَةٌ جُو اَمْرُ دَا دَرُوشِي بَرْتَهْ كَيْ هَر كَرَا هُ صَوَابٌ اَوْ يَدْعُو اَلْا
 شُو كَيْ مَدِ كَقَوْلِهِمْ سِ چُونِ اَهْلِ جِهَانِ نِيَامِ ظَاهِرِي نِي دِ بَا مَرُومِ دَرُوشِي بِي نَشْتِنْدِ كُونِي
 اَيْنَكُرُو اَسْتَحْظَا بَارِي جِي جِي اَيْتَهْ كَيْ اَيْنِي دِ حَصْرُ مَوْدِ شَفَقَةٍ دَرُوشِي
 كَيْ مَجْلِ عُنَابِ مِثْلِ بِلَاءِ لَيْسَ مَرَاثِ فَاسْتَرَا حِ يَمِي سِ اِيْمَا الْمَيْتِ
 مَيْتِ الْاَحْيَا مَوْتٌ وَ مَاتَ مَرَدٌ وَ اَسْتَرَا حِ اِسْتَوْنِ وَ دَرُوشِي اَوْلِ بِي خَفِي وَ شَا بَشْتِ مَدِ
 مَنَعَرًا كَيْ مَنَسِكِي كَيْ مَرُومِ بَرِ اِسْوَا زَعْمَتِ دِي مَرُومِ نَسْتِ مَرُومِ كَيْ هَر كَيْ نَكَيْ اَشْرِ مَحْتِ دَرُوشِي
 وَ مَبْرَلَهْ مَرْدَهْ اَسْتِ وَ مَبْرَا زَنْدِ كَانِ سِ اَطْحَالِ كَيْ خَلُوقِ مَرُوشِ مِي چُونِ اَسْتِ اَسَا بَرِ قَسْمَتِ اَكْرَمِي
 مَوْتِي كَيْ اَزَانِ اَهْلِ لَانِ دَرِ مَانِدِ وَ رَفْعِي كَيْ رُومُو وَ بِي دَانَا تَدِ وَ دَرُوشِي كَيْ مَرَادِ اَزْمَانِي
 جَاهِلِي بَانِدِ چِي مَضْرُوعِي مَنَعَرًا كَيْ وَ نِي اَجْمَلِ مِثْلِ اَلْوَتِ مَوْلَاهِي وَ دَرُوشِي اَخْوَامِ دَانَا

و

و مراد از سجالات و انواع سجده و حال الجوهري المناجاة الفاخرة بان تصنع مثل صنعه في سجودتني
 ومنه قولهم الحرب بيننا والنعمة ضد الشدة وخذق الصو القرائن العمل خدقا وخذفا وخذفا وخذفا اذا
 منه وادب فوهنك وادب صاحبان وقال الراغب الخيانة والتفان واحد لان الخيانة يقال اعتبا
 بالعهد الاثامه والتفان يقال اعتبارا بالدبر ودهر وركار وركار وركار وركار وركار وركار وركار
 يعنى غافل اذا رآه منفر ما يكد وخالث شدة وركار وركار وركار وركار وركار وركار وركار وركار
 بترهنك بوجنة كندا وركار
 باشد من في اخر ازل كه فضل وچوا برت روده ترنا وپهتو وكرت كوخالتوار
 فضا او يد كوزد كوئند حكيمان كه علاج شربت **از املت ملة في فاني في المي**
صخرة صماء عالميا بالنبلاء عليا بان ليس يدوم التعمير واللاواء الكا
 فرود آمدن الملة الحادثة و صخرة سنگ بزرگ و حجر صم اي صلب صمت بلا از موان اذا اول ولا
 سخني و در بعضي نسخ مجاي الا انبلواء و او مرادف ملك ميعر فابدا كوزوا بدخاثة بمن پس بد دستيكه
 من رحوادث وركار سنگ كران سخم ذاتا ام بواسطه از ما بش را استني فانه كه نيت كه همیشه باشد
 اسما بش و سخني من چون غم نفلك كند بسويم اصنك با بد هم ترا بسخني چون سنگ في نغمه و
 بلا نخواهد ماندن هر خطه خم فلك براد صد درك **سنا اخيارا ان قابر ارضو**
بطري مقبول مطبوخ نعيم اليوم هو السبخا لصيد الارز و زنت بلا امرا
 لام ابتدا براي ناكهد و او پند اخلاصه همش و مكر و نغم
 عمل و در فاشه بايقه گذشت كه تصاعد روز يكشنبه نبي افرودت اسمان و زمين كرد و در شش روز بناوند
 و در شنبه قطع عمل كرد پس از روز دابومر السبت گفتند و باين سبب بود در روز كار نكند و الحو ضد
 الباطل و العار البهني و البثون و صيد شكار كردن و ارا و خواستن و امرا شك او در و شرط تر بصورتا
 مستحق صدق كلام است بجز آنكه اذروى معني جواب شرط است اگر مقدم شد براهه شرط او بحسب لفظ
 جواب نيت بلکه ذات شير جواب و عرض او نكند بپيستن عمل اگنانا بسند و نقد جواب نكند
 نيم

حرف الالف

در آن احد من المشرق است برك و كوفان كويند و جوابت بحسب لفظ هم بر دین بیست لغم ابو
 یوم التبت عوض جوابان از دنا است یا جواب باختلاف مذهبین و حقا مفعول مطلق فعل
 و واجب الحد ای قول قولاً غیر ناظر او علمت لك علی یقینا او حق ذلك حقا و مفعول از رد ضمیر
 كحل و فایع بصد باء خیاره متعلق به نعم یا به جو و جوئی نای نفعی خسر یا مفرد ملول خود بمول
 يك كله است مثل خسته عشرين مفرد ضیة اشیر فخر نزه اکثر نحو بان از میرد و اخفش و غیر ایشان در
 جز داخل مجموع میشوند و زائد اکثر استغمالان كورینا از مثل كنت بلا مال و غضب من لاشی
 میفرماید هزار پنه يك و زینك و زینبه بتجویب بر اضداد خواهی از اینها بشك ای بخت
 تو بر گمندان اقبال سوا كاهيكه كند مرغ دلگرم شكار باید كه شوهر و زینبه انكار ناچرخ
 فلك خلد اعد بكبار و في الاحد البناء ^{ان} تبتك الله في خلوات السماء بو
 الاحد بکشته چو زینبه باشد با الاحد كفا كند مبتداء ابتدا کردن و فراد اینجا شروع بقره
 في صفة تبتك بالف مقلوب شده و بالنقاء ساکنین فائدة و بؤمید ما قال الجوهري ان اصل الكلمة
 ببولون بدینا معنوی بنا قال و واخر بن عبد الله الانصاری باسم الاله و به بدینا و خلق او زیند
 و سما اسمان و في الاحد متعلق ببا بنی با حسن که خبر الینا باشد و اول ابلغ است منبر ما کید
 بکشته سن بنا برای آنکه در شروع کرد خلد را فریدن بنان سرای از توبی قیل و مسکن
 اباد هر که که کنی عمارت توینا تدیر بنا بر روز بکشته بکن ناعیش کنی بنا برین خرم و شاد
 فتح اینجاسته اینست که چو جو روز موقوفی که فلك شمس است پس چو چگونگی بنا با فریدن بنا
 در روز بکشته باشد و شیخ محی الدین در بغوث خان وضع شده بان فرمود که فرشتگان بان بوم و نهاد
 و جو تو از بکد و فلك طلسم است او سمانت بلکه سمانت منحصراً فلك کو اکب شماره و جو تو
 و لیل از حر که فلك شمس است این بیت لیل جمعیت که میگویند خلق سمانت مقدم بود بر خلق از خلق
 فضیلان در فایحه دایعه گذشت و اگر کوئی شنبه را بنویسد حد اعتبار کرده اند پس در اجتهاد
 موسوس ساخته اند گوئیم شنبه بگر و زنام اسنا از ايام هفته غیرادینه بر روز اول شروع در شنبه افنا

تبتك الله في خلوات السماء بو

مکشند تمام بپند و حساب و زود و نیم یکشنبه تمام شد و شروع در شنبه سیم است و بعد از این
 و نظر اینست از فام بروج که الف تم بود است نه حمل و میتوان گفت که شنبه بدان بخت که نه
 واحد است نه کثیر و یکشنبه بر تبه احدیه و دو شنبه بر تبه واحدیه که منبسطه و کثرت است
 شنبه بعاله عقول و نفوس مجرده و چنانچه بعاله مثال و بخت شنبه بعاله شهاد و جمع بانها
 که جامع جمیع مراتب است و نه الا شنبه کل زین شافرت هین سنظرف بالکمال
 و بالبراء مسافرت با کسی سفر کردن و ظفر بر زدن از دایع و بجاج و باشد از طلب
 و نه منعلق بنظر فرضه بر ابع بنفره و از مسافرت منیرا مبدد و زود و شنبه اگر سفر کنی
 زود و زود شود از سفر و باشد از حاجت بسیاری مال ساری یافته از مردم دزد و بش نظر باید
 که زود و زود شنبه سفر آغاز سفر اگر درین روز کثیر بای بخدا سعادت و فتح و ظفر و
 بر و الحامه فالتلثا فقی ساعانه هر و الدماء حجامه بکرو و ثلثه شنبه و الف
 مدد و در اعوضها ساخته اند مثل حسته و حناء و الساعة جزو من اجزاء الزمان و نزد با ضیق
 از نیمه چهار جزو شبان و زو از اساعه مسکو گویند با جزوی زود و زود شنبه از
 ساعه معوج خوانند و هر وقت بخندم خور و اصل او دم و بفتح هم نزد جوهر و می بسکون
 و بفتح نزد مبرد و در فاجع او و بعد از التلثا تا پومها مقد که بست است با خبر و اول احسن سنج
 حص میگرد و در بعضی نسخ بجای هر ق سفک یعنی بخت خون منیرا مبدد هرگاه میخواهد حجامه
 پس نه شنبه است و زان که در ساعهها او است بخت خونها ساری آنکه زاسرا حکم اکاهی
 هر وقت که قصد با حجامت خواهی شرط کن که زود و زود شنبه باشد تا چهر کلرنگ کردد که
 و ان شربا مرق و مرق و اء فنعنه الیوم مرق و الاربعا شربا شامد از
 و یوم الاربعا بکتر چهار شنبه و از بعضی بنیاسد فح با حکایت کرده اند منیرا مبدد اگر اشامد کرد
 روزدار و شب این یک روز است و زچهار شنبه کرفکونو باضا اگر مشاه باشد هر روز پنجم از این باشد
 از هر علاج که خود دارد باید که بر روز چهارشنبه باشد و هر که بخت قضا حاج فیه باذن

و شروع در شنبه
 و بعد از این
 و زود و زود

سیبویه

مالرغا

حرف الألف

بالدعاء خميس ينج شنبه فضا كذا ردن والحاجه الى الشئ الفقرا ليه مع محبته والحاج جمعها
 واذن نفع ذال كوش فراد اخن اذ ينج دعواته له وعليه غاء واصله دعاو منفر كيد ردن
 بنج شنبه است كذا ردن حاجتها كمدن وخذل كوش من بار دينا سر دنوم خميس يا خدا يا ايد
 وز جمله وتلبس جدا بايد بود از اهل كرمه خو با بد ساخت بپوشه با خلاصه غا با بد بو
 وفي الجمعة في عرس قلذان الخ اجمع النساء حبه تكون من هم او ادينه
 وجه نسيه اجتماع مردم دنو و تزويج زن و ادن و عرس طعام عروس لذة اذ اذ ملايم از اذو كه
 ملايم است از ذاب و رجل مزد و شايخ امره از غير لفظ او منفر تا كد و ادينه است نه ادينه و طعام
 عروس لذتها مردان با زنان سر لصانه تر اقامه كونه مطلوبت بپوشه و خلاف شرا و دين
 ادينه بر اكد خدا ينكس حبه مردود و دور خو بكت وهذا لعلمه تعالى الا في اوق
 الا ينباي بنو منبشوق از بنا معنى خبرنا بنو معنى رقت و تغدير اولها بمعنى فعل بكم بنو عباد
 لانا القفور الحيم يا معنى مفعول بكم بنا في العلم الخبر و جمع او نيله با خاتم التبا انك سر
 بالخبر كل السبل هذا كما و بنو انبا بنو جمع كند و در تغدير تاني معنى مفعول و جمع او انبا و نحو
 عرس بنو و فاشه سادسه كذش قال الراعي الوضه التقدا الى الغير بما عمل به مفرقا بالوعظ
 وقال الراعي هي مشتقة من وصي الشئ بكذا بصيرة اذا وصله به و ارضوا صبه اى متصله النساء
 ميقرا بايد بن علم نداند مكر سفيرى يا وصى بغير ان سر اى علم نه از وهم و خيال است و خواص نانيم
 كند بكم از رو قياس اين علم مخفان غا ليقدرت زنها و بكوش و قد ايشان بشناس
 ردن احكام نجوم منفر شده كه روز شنبه نعلون بر جل دارد و يكشنبه بافتاب در شنبه با او شنبه
 بمرنج و جهاشنبه بعبا و ذو بنج شنبه بشري ادينه زهره و مناسبه قوس بفر و مرنج بحاجه و مرنج
 خون عطار دبا شامسك دار و وشكر بكار و حاجان و دعا و زهره بترنج و عرس و جمعته مردان
 زنان سكران مناسبت ليكن مناسبه زحل بصيد و افتاب بينا اذان فن ظاهر بلسك كويان شخص شنبه
 بصيد منى است بر انچه ابر عتاس و مجاهد ميكوند الهوامر و ابا الهوا الذي امر به وهو يوم الجمعة

سر شنبه
 روز شنبه
 روز شنبه
 روز شنبه

ولخاتروا السبب فابلام الله به وحرم عليهم الصدم منه فاذا كان يوم السبت شرحت لهم الجنات
 ونظرونا لها في العجونا فانقضى السبت صبت ما عادت الا في السبت لقبل وذلك بلا ابتلاء الله
 به ووجه تخصيص كيشته به بتاديب ثانی انقطع مذكور است في اعشیرنا كيد بلخ در
 بینا اول بلام وحقا وبلا امراء وبراواد علة ودين ثانی حفاء سطوت من احكام منسوب
 اورین شیخ علاء الدوله در عرقه منبر فاما اذا اردت ان تعرف ان المطر يحدث بسبب الانضالات
 العلوية التي بسببها المنجوع فتح الباب فاقوله تعا ففضا ابواب السماء بماء منصرف في البيا
 انصرا فترسنا زكوكية وانضالات او يكوكية كه خانه او مقابل خاكوكية وان ياشد مثل انصرفا ذ
 اذ هره برنج پس منبر فاما اذا اردت ان تعرف ان علم النجوم على الانبياء قاقوله ففقط تطرق
 في النجوم فقال اني شفيهم ومراد النبي من قوله من من النجوم فقد كفران من انما انها مستقلة
 بافتها في تدبير العالم غير معجزات با مر الله فقد كفر بالله الذي خلقها وسخرها وجعلها مدبرات
 بامر واورع في كل واحد منها خاصته به دون غيره وفي اجناسها خاصته دونها اخص به كل
 واحد قبل الاجتماع ونظرا من رشاء انساني انت كرتي بانفراد امر سنده يرهتر كردن وچون با
 لام مؤلفا امرت بكفتن وچو با ميم تركيب بافتا امرت برخواستن مرگ مشنوز منلدن
 كه تجيم بدست احكام نجوم ويزج ونفوس بدست ارضيه نجوم زاموشتراني وبقصد اهل
 فخر وشلیم بدست امام غزالي در احكام كويد انتهى عن في النجوم امر ان احدهما ان تصدق بانها
 فاعلة لا تادها مستقلة بها والثاني بصدق المنجرب في احكامهم لانهم يقولون انها عن جهل هذا
 العلم كان معجزة لبعض الانبياء ثم انذر من بقي الاما هو مختلط لم يميز منه الصواعق الخظاء
 فاعتقا كون الكواكب اسبابا لا تاد يحصل مخلوق الله تعالى سرا في الدنيا هو الحق وشیخ ابو
 درواخر شفا كسنة النجم الفائق بالاحكام مع ان مقدما له ليست مستندة بالبرهان بل عن
 يدعي فيها الخبر بورد بها حاول قياسا شغرت به او خطابه في ابيانها فانه انما يقول على بلا بل احد
 من سبب الكائنات وهي التي في السماء على انه لا يضمن الا حاطة بجميع الاحوال التي في السماء وكون